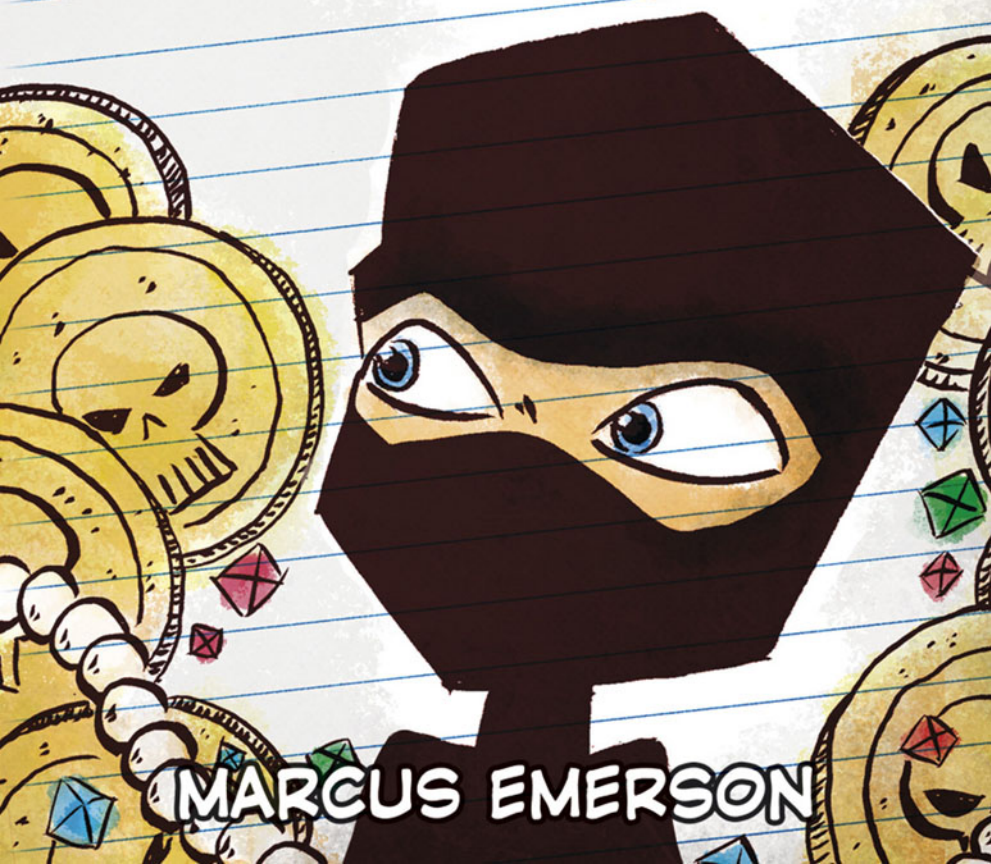

Deník nindži 2 ze šestky

invaze pirátů

MARCUS EMERSON

Deník
nindži
ze šestky

Deník hindži 2 ze šestky

invaze pirátů

MARCUS EMERSON
NOAH CHILD
SAL HUNTER
ilustroval DAVID LEE

Přeložil ONDŘEJ DUHA

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2012 by Emerson Publishing House
Illustrations copyright © 2012 David Lee
All rights reserved.

Z anglického originálu *Diary of a 6th Grade Ninja 2. Pirate Invasion*.
(First published by Emerson Publishing House)
přeložil © 2016 Ondřej Duha
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Jan Rehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-468-3 (pdf)

*Pro moji ženu,
která nesnáší, když mluvím jako pirát...*

Jmenuju se Chase Cooper, a protože tohle je můj druhý deník (táta pořád trvá na tom, abych mu říkal kronika), seznámím vás s tím, co se stalo za minulý měsíc, ale nejdřív napíšu něco o sobě.

Tohle je můj autoportrét. Dámy, zachovejte prosím klid.

Je mi pořád jedenáct a pořád jsem vyzábělý kluk. Sice bych rád řekl, že teď, když jsem nindža, jsem trochu zmužněl, ale to se nestalo, což je asi dobře, protože oplácaný nindža by vypadal divně.

Buchananova škola se ke mně zachovala dobře. Na začátku roku jsem byl nováček, ale nikdo mi to nijak zvlášť nepředhazoval. O přestávkách jsou chodby plné oblíbených žáků a sportovních hvězd a já se snažím držet všem z očí.

Jsem to, čemu někteří lidé říkají „cvok do komiksů“, ale já dávám přednost slovu „fanda“, které vyjadřuje, že jsem víc *odborník* na komiksy a méně *cvok*. Tak mi říká moje sestřenice Zoe. Je to nejpohodovější sestřenice na světě, ale neprozradte jí, že to o ní říkám.

Víc jsem se spřátelil s Braydenem, lovcem vlkodlaků, ale neřekl bych, že jsme „nejlepší kámoši“. Občas se sejdeme po škole, koukáme se na špatné horory a smějeme se jim. Věřte mi, že je to mnohem větší zábava, než to zní. Zoe se jednou zastavila, a dokonce i *ona* se párkrát zasmála.

Uplynul asi měsíc, co jsem dokončil první ~~deník~~ kroniku. Jestli si pamatujete, na Wyatta prasklo, že ukradl peníze pro potravinovou banku. Protože se přiznal, neměli učitelé důvod to dál vyšetřovat, takže je klan nindžů pořád v bezpečí a *tajný*. Taky rádi uslyšíte, že Wyatta z Buchananovy školy vyloučili. Nevím přesně, do které školy chodí teď, a upřímně řečeno, je mi to fuk.

Jo, a to mě dovedlo k tomuhle bodu, i když už vám to nejspíš došlo. Jsem *pořád* nindža, ale navíc jsem nový *vůdce* klanu nindžů.

Nejdřív jsem se tomu bránil. Zaprvé proto, že to bylo *kvůli* klanu nindžů, že jsem první týden ve škole dostal pořádný výprask. A zadruhé – byl jsem nindža teprve necelý týden, tak jak jsem měl vést celý klan bez zkušeností s nindžucu? Nakonec mě Zoe přesvědčila, že si tu příležitost nemůžu nechat ujít, a já s ní musel souhlasit.

Brayden mě prosil, abych ho vzal do klanu, ale protože jsem byl nový vůdce, nechtěl jsem, aby to vypadalo, že jím jsem proto, aby mohli vstoupit moji kamarádi. Řekl jsem mu, že bude muset pár měsíců počkat. Nebyl z toho nijak nadšený.

S tím, že se stanu novým vůdcem, jsem souhlasil taky proto, že ten den, kdy Wyatt skončil v ředitelně, za mnou přišel jeden z nindžů a řekl mi, že Buchananově škole hrozí nebezpečí invaze pirátů.

Já vím, jak to zní, jasné? Piráti že vtrhnou do školy? Považoval jsem to za vtip... ale jak se ukázalo, vtip to *nebyl*.

Celé to začalo jednoho pondělního rána na třídnické hodině. Proč si to pamatuju tak přesně? Protože to byla *nejprotivnější* věc na světě. Bylo to ráno na téma „Mluv jako pirát“.

„Arrrrrrr, mořské křesy!“ řekl Brayden, když vstoupil do třídy.

Pamatuju si, že jsem si povzdechl, jakmile jsem ho uslyšel. „Prosím,“ řekl jsem a zavřel oči. „Ty ne.“

„Nemrač se,“ řekla Zoe, která se obrátila na židli ke mně. „To, že nemáš rád piráty, neznamená, že to musíš nám ostatním kazit. Kromě toho jde jenom o ráno. Po třídnický hodině to skončí.“

„Nejde o to, že nemám rád piráty,“ řekl jsem. „Jde o to, že nesnáším, když lidi mluví jako oni, i když vlastně... Ani *tak* to není. Spíš mi vadí, když si na ně lidi ve škole

hrajou a nejsou ani dobří herci! Jenom chodí po třídě a hulákají „Arrrrrr, mořská kryso!“

„Hrajou?“ opáčil Brayden. „Myslíš jako v dramatickém kroužku nebo tak?“

„Jo,“ řekl jsem „To je maxiprotivný.“

Zoe našpulila rty. „A co takhle nechat si to pro sebe?“ Ztišila hlas a zašeptala: „Z tebe si taky nikdy neutahuje proto, že si při těláku oblíkáš černý pyžamo a pobíháš jako nindža.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To není to samý.“

„Jasně že není,“ přikývla Zoe a ukázala mi vztyčené palce. Bylo jasné, že se mi posmívá, ale nemyslela to zle.

„*Mistře vůdce nindžů.*“

Zkřížil jsem paže. Nesnášel jsem, když mi takhle říkala, a ona to věděla. Být vůdcem klanu nindžů nebylo snadné a v uplynulém měsíci jsem si nebyl jistý, jestli to dělám dobře. Kdykoliv mi takhle říkala, věděl jsem, že to *oslovení* je vtip, ale tak trochu jsem se nemohl ubránit pocitu, že vtip jsem *já*.

Tak nebo tak, kamkoliv jsem se podíval, mluvily děti jako piráti. Bylo to hrozné, ale nemohl jsem tomu uniknout, takže Zoe měla možná pravdu a měl bych se přestat mračit.

„Promiň,“ řekl jsem Braydenovi.

„V poho,“ odpověděl. „Na chvíli jsem si myslel, že roztočíš nunchaky a odneseš nás odsud jako vrtulník. Tak to přece nindžové dělají, ne?“

„Ne,“ začal jsem vysvětlovat, ale Zoe mě přerušila.

„Slyšela jsem, že nindžové umějí vypálit pěst tak rychle, že vlastně cestuje *dozadu* v čase a praští oběť v době, kdy byla ještě mimino!“

„Cha cha,“ předstíral jsem smích. „Moc vtipný.“

Pokračoval Brayden: „Slyšel jsem, že se některý nindžové jenom natrou načerno a choděj nahý, protože nosit šaty není dost *hustý*. Je to pravda?“

Povzdechl jsem si a schoulil se na židli.

Brayden se zasmál. „No to mi zatřes ráhnem! Je to jenom *fór*, plavčíku!“

V puse mi zuby skřípaly o sebe, ale přinutil jsem se

usmát. Třídnická hodina trvala jenom čtvrt hodiny a mně stačilo počkat, až skončí.

Hodiny na zdi dotikaly na 7.45 a zazvonil zvonek ohlašující začátek vyučování. Paní učitelka Robinsonová se opřela na židli a pustila se do oznámení pro ten den.

„*Arrrr, mořské krysy!*“ řekla paní Robinsonová s úsměvem a zavřela jedno oko. „Vy korzáři mi můžete říkat Jednooká Robinsonka!“

Třída plná žáků sborem odpověděla: „*Arrrrrrr!*“

Naštvalo by mě to, kdyby to vlastně nebylo vtipné. Zasmál jsem se tomu spolu s ostatními žáky.

„Mám pro vás oznámení, chásko jedna!“ pokračovala paní Robinsonová. Byla mladší než většina učitelek a rozhodně nejhezčí na škole. A tím *hezka* myslím, že nebyla tak stará, aby její obličej vypadal, že se jí snaží utéct z lebky. „*Zaprvé* musím té vaší bandě poděkovat za to, že se ke mně připojili při téhle úžasné akci ‚Mluv jako pirát!‘“

Několik žáků v odpověď zamručelo. Myslím, že po pirátsku říkali „Není zač“. Nemyslím, že pro ně gramatika byla nějak zvlášť důležitá.

„*Zadruhého*,“ řekla paní Robinsonová a potvrdila tím to o gramatice, co jsem zrovna řekl. „Na konci týdne bude akce ‚Tancuj do padnutí‘, které se vy všichni zúčastníte.“

Zdá se, že se Buchananova škola účastní každé akce, která se namane. Minulý měsíc to byla sbírka pro po-

travinovou banku. Tenhle měsíc je to akce, která má zvýšit povědomí o kardiovaskulárních nemocech a taky pomoci žákům žít zdravěji. Má název „Tancuj do padnutí“ a jde o to přimět dospělé, aby slíbili darovat tolik peněz, po jakou dobu my slíbíme, že budeme tancovat. Celé to má trvat dvě hodiny, takže se předpokládá, že budeme stejně tancovat celé ty dvě hodiny, nebo aspoň dokud nepadneme.

„V pátek po vyučování se bude konat shromáždění,“ řekla paní Robinsonová. „Oficiální akce začne akorrrát v pět. Pokud nebudete mít omluvenku od rodičů, bando, čekám vás na palubě!“

„Ty půjdeš?“ zeptal jsem se Zoe.

Obrátila se na mě. „Jasně, korzáre. Ty ne?“

Povzdechl jsem si. „Kdyby byl způsob, jak se tomu vyhnout, nešel bych.“

„Bude to přča,“ řekla Zoe.

Paní Robinsonová mluvila dál. „Pamatujte si, že na žáka, který přinese nejvíc peněz, čeká cena – výlet pro celou rodinu na Havaj a možnost *změnit* maskota Buchananovy školy!“

To byla pravda. Cesta na Havaj a svolení změnit maskota z divoké kočky na cokoliv, co bude vítěz chtít. Škola měla stejného maskota už milion let a chtěla ho změnit tak jako tak, tak si myslím, že usoudili, že když

z toho udělají první cenu, přinutí děti víc se snažit při shánění peněz. Měli pravdu.

Paní Robinsonová oddrmolila pár dalších oznámení, která nikoho nezajímala – o pizze k obědu, nějakých graffiti na klučičích záchodcích a vystavování průkazky do knihovny.

Zoe potřásla hlavou. Obrátila se a začala šeptat: „Připadá mi, že je chyba dát osud maskota do rukou šestáků.“

„Já ti nevím,“ řekl Brayden. „Myslím, že je to od nich super. Jestli vyhraju já, udělám z něj mimozemšťana. Dokážeš si to představit? Buchananovi mimozemšťani?“

„Jo. Chyba,“ řekla Zoe. „*Mořská kryso*.“

Obrátil jsem oči ke stropu.

Zoe si toho musela všimnout, protože se na mě zasmála. „Netvař se tak zhnuseně. Celý je to možná protivný, ale je to jenom legrace.“

„Jasně,“ řekl jsem. „Moje vlastní sestřenice mě zradila... Mluví jako *pirát*, i když ví, že to *nesnáším*.“

Dloubla mě do ramene a promluvila znova, tentokrát tišeji. „Ty víš, že stojím ve všem za tebou. I když někdy musím předstírat, že jsem na straně ostatních, jsem vždycky s tebou.“

Přikývl jsem a podíval se na hodiny v naději, že už je čas odejít a tím skončit s těmi pirátskými vylomeninami. Naštěstí byl *fakticky* čas odejít.

Paní Robinsonová zalistovala v papírech, aby se ujistila, že jsou všechna oznámení, no... *oznámená*. Nakonec se usmála a vzhlédla od poznámek. „Vzhůru ke kormidlu! Je čas zvednout kotvy!“

Všichni vydali poslední „*Arrrrrrr!*“ a pak se začali trousit ze dveří na chodbu. Moje další hodina byla výtvarka, na kterou jsem chodil se Zoe a Braydenem. Buchananova škola dovoluje žákům nastavit si rozvrh podobně jako na střední škole. Říkají, že přechod do sedmé třídy pro nás nebude takový šok, ale já o tom mám své pochybnosti.